DEN DANSKE STJERNE

NR. 5
108. ÅRGANG
MAJ 1959

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 5

MAJ 1959

108. årg.

INDHOLD

Forsidebilledet

Det aronske præstedømmes gengivelse

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og $2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til **Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,** Priorvej 12, København F.

Holger P. Petersen, missionspræsident, ansvarsh. redaktør.
Mary Kaiser, redaktør.

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab

Den 15. maj fejrer vi gengivelsen af det aronske præstedømme. I dette nummer af STJERNEN er fortalt noget af historien om denne begivenhed.

Vi ved ikke, hvor langt oversættelsen af Mormons Bog var nået frem, men nødvendigheden af at blive dobt af en, som havde myndighed dertil, fremhævedes deri og gjorde stærkt indtryk på Joseph Smith og Oliver Cowdery.

Fra Kirkens Historie vil vi gengive Joseph Smiths egen beretning og også Oliver Cowderys beretning samt en kort bemærkning af B. H. Roberts som indledning til Oliver Cowderys skildring af begivenheden.

»Vi fortsatte stadig arbejdet med oversættelsen, da vi i den pågældende måned (maj 1829) en bestemt dag gik ud i skovene for at bede og rådspørge Herren angående dåb til syndernes forladelse, som vi fandt omtalt i oversættelsen af pladerne. Medens vi således var beskæftiget med at bede og anråbe Herren, steg et sendebud fra Herren ned i en sky af lys, og efter at have lagt hænderne på os, ordinerede han os med følgende ord:

»I Messias's navn overdrager jeg jer, mine medtjenere, Arons præstedømme, som ejer nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse; og dette skal aldrig mere tages fra jorden, førend Levis sønner atter frembringer et offer for Herren i retfærdighed.« (L. & P., afsnit 13).

Han sagde, at dette aronske præstedømme ikke havde magt til håndspålæggelse for den Helligånds gave, men at denne skulle overdrages os senere; og han befalede os at gå hen og blive døbt og gav os den vejledning, at jeg skulle døbe Oliver Cowdery, og bagefter skulle han døbe mig. Overensstemmende med dette gik vi hen og blev døbt. Jeg døbte ham først, og bagefter døbte han mig, hvorefter jeg lagde mine hænder på hans hoved og ordinerede ham til det aronske præstedømme, og bagefter lagde han sine hænder på mig og ordinerede mig til det samme præstedømme — for således havde vi fået befaling om at gøre.

Sendebudet, som besøgte os ved denne lejlighed og overdrog os dette præstedømme, sagde, at hans navn var Johannes, den samme, som kaldes Johannes Døberen i Det Nye Testamente, og at han handlede under ledelse af Peter, Jakob og Johannes, som holdt nøglerne til det melkisedekske præstedomme, hvilket præstedømme han sagde ville blive overdraget til os til rette

tid, og at jeg skulle kaldes den første Ældste i Kirken, og han (Oliver Cowdery) den anden. Det var den 15. maj 1829, at vi blev ordineret under dette sendebuds hånd og blev døbt.

Straks, da vi var kommet op af vandet efter, at vi var blevet døbt, modtog vi store og strålende beviser fra vor himmelske Fader. Ikke så snart havde jeg døbt Oliver Cowdery, før den Helligånd faldt på ham, og han rejste sig og profeterede mange ting, som kort efter skulle ske. Og ligeledes, så snart jeg var blevet døbt af ham, fik jeg også profetiens ånd, da jeg, idet jeg rejste mig, profeterede om denne Kirkes oprettelse og mange andre ting i forbindelse med Kirken og denne generation af menneskenes børn. Vi var fyldt med den Helligånd og frydede os i Gud over vor frelse.«

Det kan måske være godt på dette punkt at henlede opmærksomheden på den mærkelige og vigtige kendsgerning, at Profeten, hverken i sin beretning om ovennævnte virkelig store og dramatiske begivenhed, eller i nogen af de store syner og åbenbaringer, som gik forud eller fulgte efter, standser op for at kommentere eller bliver veltalende over vigtigheden af en administration eller storheden ved en begivenhed. Han har måske aldrig hørt grundsætningen »En sand historie går bedst, når den bliver fortalt med jævne ord«, men havde han hørt om den og antaget den som sit motto, kunne han ikke have fulgt den nøjere, end han ubevidst har gjort det i sin fortælling. Han synes kun at have haft een ting i sigte, og det var at berette den enkle sandhed angående fremkomsten af Guds værk. Oliver Cowdery, som var sammen med ham, da englen, Johannes Døberen, betjente ham, har efterladt en beretning med en beskrivelse af scenen og det indtryk, den gjorde på ham, og den er af en sådan enkel skønhed og kraft, at jeg synes, at beretningen om begivenheden ikke skulle gå ud til verden uden den. Efter at have talt om sit eget og Profetens ønske om at høre den befaling, de fik, »Gå og bliv døbt«, siger han:

»Dette var ikke længe ønsket, før det blev til virkelighed. Herren, som er rig på barmhjertighed, og altid villig til at besvare de ydmyges stadige bøn, kom, efter at vi havde kaldt brændende på ham, fjernt fra menneskers boliger, ned for at åbenbare os sin vilje. Pludselig, som om den kom ud fra evighedens midte, talte Forløserens røst fred til os, medens sløret blev delt, og Guds engel kom ned, klædt i herlighed, og afleverede det længselsfuldt ventede budskab og nøglerne til omvendelsens evangelium. Hvilken glæde! Hvilket under! Hvilken forbløffelse! Medens verden martredes og var forrykt — medens millioner famlede som den blinde efter muren, og medens alle mennesker blev tilbage i uvished, så vore øjne — vore øren hørte. Som i »dagens glans«, ja, mere — over den strålende majsol, som på det tidspunkt gød sit stråleskær over naturen! Skønt mild gennemtrængte hans stemme os til vort inderste, og hans ord: »Jeg er eders medtjener«. fordrev enhver frygt. Vi lyttede, vi stirrede, vi beundrede! Det var en engels røst fra herligheden — det var et budskab fra den Højeste, og medens vi lyttede, frydede vi os, medens hans kærlighed

omsluttede vore sjæle, og vi var indhyllet i den Almægtiges syn! Hvor var der plads til tvivl? Intetsteds; usikkerheden var forsvundet, tvivlen var sunket ned for ikke mere at rejse sig, medens opspind og bedrag var flygtet for stedse. Men, kære brøder, tænk videre, tænk et ojeblik på, hvilken glæde der fyldte vore hjerter, og med hvilken forbavselse vi måtte have bøjet øs (for hvem ville ikke have bøjet knæ for en sådan velsignelse?), da vi under hans hånd modtøg det hellige præstedømme, da han sagde: »I Messias's navn overdrager jeg jer, mine medtjenere, dette præstedomme og dets myndighed, som skal forblive på jorden, indtil Levis sønner atter frembringer et offer for Herren i retfærdighed!«

Jeg skal ikke forsoge at udmale for Dem vort hjertes følelser, heller ikke den majestætiske skonhed og herlighed, som omgav os ved denne lejlighed; men De må tro mig, når jeg siger, at jorden ikke og heller ikke mennesker, i tidens lob, kan begynde at iklæde sproget en så interessant og vidunderlig fylde som denne hellige personlighed. Nej; heller ikke har denne jord magt til at give den glæde og fred, eller forstå den visdom, som indeholdtes i hver sætning, som blev udtalt ved den Helligånds kraft. Mennesket kan bedrage sine medmennesker, bedrag kan folge på bedrag, og de ondes børn kan måske have magt til at bedrage de tåbelige og uvidende, til intet andet end bedrag foder de mange, og falskhedens frugter bærer i sit kolvand de vankelmodige til graven, men een berøring af hans kærligheds finger, ja, een stråle af herlighed fra den øverste verden, eller eet ord fra Frelserens mund, fra evighedens dyb, får det altsammen til at blive ubetydeligheder og forviser det for evigt fra sindet! Visheden om, at vi var i en engels nærværelse, visheden om, at vi horte Jesu stemme, og sandheden ubesmittet, da den strømmede fra en ren personlighed, dikteret af Guds vilje, er for mig ud øver al beskrivelse, og jeg vil altid se på dette udtryk for Frelserens gødhed med undren og taksigelse, medens jeg får lov til at vente, og i de bøliger, hvor fuldkømmenheden dvæler og synd aldrig kommer, håber jeg at tilbede på den dag, der aldrig vil førgå.« *(History of the Church, Vol. 1, pp. 39—43).*

Holger P. Petersen, missionspræsident.

H. C. Andersens hus.

Angående stævnet i Odense se side 168

Begyndelsen til Jesu mirakler

Af *Præsident J. Reuben Clark jr.* af *Det Første Præsidentskab.*

Dette er det syvende uddrag af de forelæsninger, Præsident J. Reuben Clark jr. holdt i 1939 under M.I.A.s auspicier. Vor sidste artikel handlede om Jesu tilbagekomst fra orkenen, om Johannes's vidnesbyrd om ham og om valget af de forste disciple.

Her findes de grundlæggende studier over den forste del af Jesu gerning; her er samlet for os mange henvisninger, og her udlægges mange tanker for os, som vil hjælpe os i vor egen forståelse af skriften og i vor undervisning om den til andre. *Kenneth S. Bennion.*

»Trediedagen derefter var der bryllup i Kana i Galilæa......«

Dette forstås af videnskabsmændene at betyde trediedagen efter de fire dage, vi allerede har talt om. Det er den eneste henvisning, som kritikerne virkelig kan pege på som bevis for, at det er den Bethabara i nærheden af den sydlige ende af Genesaret So, som jeg for har påpeget, hvor Jesu dåb fandt sted, fordi denne by kun ligger i kort afstand fra Kana. Den anden Bethabara, eller Betania, ligger langt borte, i nærheden af Det dode Hav.

»...... og dér var Jesu moder med.« *(Johs. 2:1).*

Jeg vil ikke gå ind på sporgsmålet om dette bryllup - angående hvis bryllup det var. De kender alle nogle af de spekulationer, som nogle af vore medlemmer har gjort sig angående dette. Imidlertid er der visse mærkværdigheder ved det, som er interessante. Først af alt er det interessant at lægge mærke til, at Jesu moder var der og syntes at påtage sig opsynet med hele højtideligheden.

»Også Jesus og hans disciple blev indbudt til brylluppet. Da nu vinen slap op, siger Jesu moder til ham: »De har ikke mere vin.« *(Johs. 2:2-3).*

Dette synes mig en temmelig betydningsfuld og samtidig vanskelig sætning. Skal vi antage, at Jesu moder ikke vidste noget om Jesus og hans magt, som nogle vil prove at få os til at tro? Eller skal vi antage - og det tror jeg, vi må - at hun stadig erindrede den forkyndelse, som Gabriel havde bragt hende - stadig erindrede, hvem hendes Son var.

Det er interessant at undersoge her, hvorfor hun skulle komme til ham, da vinen slap op. Når alt kommer til alt, var dette en temmelig triviel ting at bruge guddommelig magt til, især når vi husker, at Herren allerede een gang havde afslået at udove en

lignende magt, da han blev bedt om at gøre stene til brød. Men beretningen er sådan.

> »Jesus svarer hende: Kvinde! lad mig i fred; min time er endnu ikke kommet«. *(Johs. 2:4).*

Der er blevet sagt meget om den bebrejdelse, der synes at indebæres i udtrykket »Kvinde! lad mig i fred.«

Visse grupper religiøse mennesker og visse kirker prøver at bortforklare enhver bebrejdelse, fordi de betragter Maria som ubesmittet, og en ubesmittet person ville ikke blive irettesat, men jeg kan ikke rigtig se, hvorledes man kan få andet end en bebrejdelse ud af disse ord, »Min time er endnu ikke kommet«. Han mente ikke sin død og opstandelse, men øjensynligt mente han, at timen til at begynde hans værk, hans mirakler, endnu ikke var kommet.

Det er også et mærkeligt udtryk, for jeg er overbevist om, at han vidste, at han skulle udføre miraklet. Intet var skjult for ham. Hvorfor netop dette skulle siges, ved jeg ikke.

> »Hans moder siger til tjenerne: Hvad som helst han siger til jer, det skal I gøre.« *(Johs. 2:5).*

Hun kendte øjensynligt sin søn. Hun havde fuldkommen tillid, fuldkommen tro, tilsyneladende fuldt kendskab til, hvad Frelseren skulle gøre ved denne lejlighed.

> »Nu stod der seks vandkar af sten til brug ved jødernes renselse; de rummede hvert to eller tre spande.« *(Johs. 2:6).*

> »Jesus siger til tjenerne: Fyld karrene med vand, og de fyldte dem lige til randen.
> Så siger han til dem: Øs nu og bring det til skafferen. Og det gjorde de.« *(Johs. 2:7-8).*

Øjensynligt var der ingen ordinance, og der er ikke beretning om nogen bøn. De fyldte karrene og bar dem ud. Der er blevet skrevet meget om dette mirakel - om alt vandet blev til vin, eller om det kun var den del, som blev båret ud, der blev til vin. Kritikerne har prøvet på at forklare forvandlingen af vand til vin ved symbolik, det vil sige, at først var der vandet, som blev hældt ned i vinen, ned i druerne, som var blevet presset og gæret, o.s.v. Alt dette synes mig lidt tåbeligt. Vi kan lige så godt anerkende beretningen, som den er nedskrevet. Dette var et mirakel.

> »Men da skafferen smagte på vandet, som var blevet til vin, og han ikke vidste, hvorfra det kom - men tjenerne, som havde øst vandet op, vidste det - kalder han på brudgommen og siger til ham:
> Man plejer ellers først at sætte den gode vin frem, og når gæsterne er blevet berusede, da den ringere; du har gemt den gode vin indtil nu.
> Således gjorde Jesus i Kana i Galilæa begyndelsen på sine tegn og åbenbarede sin herlighed; og hans disciple troede på ham.« *(Johs. 2:9-11).*

Det er en forbløffende ting gennem hele denne beretning at lægge mærke til, hvorledes mirakler og tegn gjorde indtryk på Jesu disciple. Til trods for alt det, Jesus prædikede, og efter at hele hans mission var forbi og ugen med forsoningsofferet, til

trods for al den lidelse, de havde set, og alle de andre ting, som var hændt, sagde hans disciple ved tiden for opstandelsen, at de ville ikke tro, med mindre de så. Denne udtalelse blev ikke fremsat af Thomas alene. Vi taler om den »vantro Thomas«, men alle de andre tvivlede lige så vel som Thomas.

Hvorfor skulle nu denne forvandling af vand til vin være det forste mirakel? Hvorfor var moderen, og hvorfor var Frelseren så interesseret i det? Hvorfor adlød han sin moder? Hvad var der ved dette vand, som blev forvandlet til vin? Og seks gange to eller tre spande er et betydeligt kvantum! Nogle folk har prøvet at forklare det med den teori, at det var en pæn bryllupsgave til brudgommen. Vi kender ikke alle disse svar.

> »Derefter drog han og hans moder og brodre og disciple ned til Kapernaum, og dér blev de nogle få dage.« *(Johs. 2:12).*

»Og hans brødre......«

Disse ord har forårsaget mange diskussioner, megen spekulation, og ud fra skriften selv kan vi ikke få noget virkeligt svar. Der har været tre hovedhypoteser om, hvad denne udtalelse betyder.

Den forste, som kaldes Helligtrekonger-teorien, er, at hans *brødre,* som også omtales i en anden del af bogen, var born af Josef i et tidligere ægteskab. At de enten var hans egne born, eller han havde ægtet sin broders kone - således som det var skik i de dage, et såkaldt levirats-ægteskab. Dette synspunkt er antaget af den græsk-katolske kirke.

Et andet synspunkt kaldes det helvediske. Ved den anden forkastelse af Jesus i Nazaret, hvor han belærte nazaræerne, så de blev slået af forundring i synagogen, sagde de:

> »...... Hvorfra har han denne visdom og de undergorende kræfter? Er han ikke tømmermandens søn? Hedder hans moder ikke Maria og hans brodre Jakob og Josef og Simon og Judas?
>
> Og hans sostre, bor de ikke alle hos os? Hvorfra har han da alt dette?« *(Matt. 13:54-56).*

Helvediernes teori er, at de var børn af Josef og Maria, født efter Jesu fødsel.

Den tredie teori kaldes Jeromes teori eller Jeromes hypotese. Denne teori fremsættes på forskellig måde, men til vort formål kunne de være born af Josefs broder Kleofas (eller Alfæus). Denne teori er antaget af den romersk-katolske kirke, fordi den tillader dem stadig at holde fast ved, ikke alene Marias jomfruelighed, men også ved Josefs renhed. De påstår, at de begge var evigt rene.

For mig synes kravet om en sådan lære at være grundlagt på det synspunkt, at ægteskab er noget vanærende, at ægteskab ikke er den hojeste måde at leve på, at der er noget forkert ved det, og at colibat virkelig er den højeste form for at leve.

Der er nogle ting, som Frelseren senere har sagt, henimod slutningen af sin mission, som nogle folk har fortolket som gi-

vende grundlag for en sådan påstand. Uanset disse senere udtalelser har jeg imidlertid altid personligt været lidt reserveret overfor det. Her er et af de steder, hvor vor trosartikel kan anvendes, at vi tror, at Bibelen er Guds ord, for så vidt som den er rigtigt oversat; og jeg tror, at dette ikke er oversat rigtigt. Vi tror, at ægteskab mellem mand og hustru for tid og evighed er den evige visdom angående forbindelsen mellem konnene; at det har et guddommeligt formål, og at ud af det kommer de forskellige lærdomme, som vi har om evig fremgang.

Det synes mig, at ingen af os ville blive chokeret ved den tanke, som jeg tror på, at disse brødre og søstre forsåvidt Maria, moderen, angår, var Jesu brødre og søstre. Øjensynligt var Josef, deres fader, ikke Jesu fader. Jeg kan sige, at dette ligger stort set på linie med det protestantiske synspunkt.

— — —

Næste måned skal vi sammenfatte de nuværende uddrag af de forelæsninger, som Præsident Clark holdt for 20 år siden. I artiklen skal vi omtale den første renselse af templet, nogle af miraklerne, fremførelsen af de grundlæggende principper i evangeliet og blot nogle få vigtige begivenheder i Mesterens liv. Alle de, der studerer og underviser i *Det nye Testamente,* bør opbevare disse korte artikler, for de indeholder vigtigt kildemateriale.

Indsat

Den 20. marts er ældste A. Bruce Knudsen blevet kaldet som omrejsende ældste i den danske mission.

Ældste Knudsen er født den 15. februar 1937 som søn af Mr. og Mrs. Alvin A. Knudsen, Salt Lake City, Utah. Han har gået i skole i Twinn Falls Highschool og East Highschool i Salt Lake City, og har i to semestre frekventeret University of Utah. Derefter har han arbejdet i Western Union Telegraph Company, indtil han modtog sin missionærkaldelse.

Ældste Knudsen ankom til den danske mission den 15. april 1957 og har arbejdet i Slagelse, Amager, Aarhus, Horsens og København, indtil han modtog sit nuværende høje kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Knudsen i det høje kald, der nu er pålagt ham!

15. MAJ 1829

Gengivelsen af det aronske præstedømme.

Medlemmerne af det aronske præstedømme har særlig grund til — hvor end de bor i hele verden — at fejre datoen den 15. maj. Thi den dag for 130 år siden blev det aronske præstedømme gengivet til Profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery.

Da Joseph og Oliver var beskæftiget med at oversætte Mormons Bog i nærheden af Harmony, Pennsylvanien, i 1829, kom de til et skriftsted, som omtalte dåb i vand til syndernes forladelse. Denne lære stod ikke helt klart for dem. De vidste naturligvis, at der blev praktiseret mange former for dåb i de forskellige sekter; nogle præster døbte ved nedsænkning, andre ved bestænkelse, og så var der nogle, der overhovedet ikke døbte.

Joseph havde også fået at vide, at ingen af disse kirker var antagelige for Herren. Han vidste derfor, at ingen af dem havde »ret« eller »myndighed« til at døbe. I virkeligheden kaldes denne »ret« eller »myndighed« til at udføre ting i Herrens navn »præstedømme«.

Der var også noget andet ved dette skriftsted i Mormons Bog, der var nyt og betydningsfuldt for Joseph og Oliver. Skriftstedet i Mormons Bog sagde, at dåb var til »syndernes forladelse«. Datidens præster forkyndte ikke denne lære. Joseph og Oliver vidste det. Præsterne burde have vidst det, for Jesu apostle havde forkyndt det korrekt. *(Ap. Gern. 2:38).*

For at få svar på deres spørgsmål, gik Joseph og Oliver ud i en nærliggende skov for at bede til Herren. Deres bøn blev besvaret derved, at et opstandent væsen viste sig for dem, og han fortalte dem, at hans navn var Johannes, kaldet »Johannes Døberen«, som havde døbt Jesus i Jordanfloden.

Han sagde, at han var blevet sendt for at »gengive« en del af det hellige præstedømme, den del, der ville give dem magt og myndighed til at døbe til syndernes forladelse. Han kunne imidlertid ikke give dem magt og myndighed til håndspålæggelse for den Helligånds gave. Han lovede dem, at dersom de ville være trofaste, ville denne anden yderligere magt (præstedømmet) blive givet dem senere.

Johannes Døberen lagde så hænderne på deres hoveder og overdrog dem det aronske præstedømme. Han bad Profeten Joseph om at døbe Oliver i den nærliggende Susquehenna flod, hvorefter Oliver skulle døbe Joseph. Derefter skulle Joseph ordinere Oliver, og Oliver

skulle gøre det samme ved Joseph. Dette gjorde de med glæde; de blev øjeblikkeligt fyldt med stor fryd.

Således blev magten og myndigheden til at døbe til syndernes forladelse igen givet til jorden. Hvilken stor og herlig begivenhed var ikke dette! På det tidspunkt for lidt over 100 år siden havde ingen i hele verden denne magt med undtagelse af disse to unge mænd dybt inde i Pennsylvaniens skove. Man kan i sandhed sige, at store ting ofte har en lille begyndelse. Nu er der tusinder af mænd, unge og gamle, som besidder denne velsignelse og himmelske magt, det aronske præstedømme.

Den forjættelse, som Johannes Døberen gav Profeten Joseph og Oliver, gik i opfyldelse engang i juni 1829. De fordums apostle Peter, Jakob og Johannes viste sig for Joseph og Oliver og overdrog dem det melkisedekske præstedømme. Dette gav dem magt og myndighed til håndspålæggelse for den Helligånds gave og til at gå ud og forrette evangeliets forordninger.

Ingen begivenhed i vor tid har været af større betydning for menneskehedens frelse end gengivelsen af det aronske og melkisedekske præstedømme. Når vi erkender, hvilken herlig velsignelse det er for drenge og mænd at bære dette hellige aronske præstedømme, forklarer det, hvorfor Kirkens ledere opmuntrer os til at fejre den hellige begivenhed, der fandt sted den 15. maj 1829.

(Fra »*Det aronske præstedømmes studiekursus*«).

Månedens SPØRGSMÅL

Af *Joseph Fielding Smith,* præsident for *De Tolv Apostles Råd.*

Drenge og det aronske præstedomme.

Spørgsmål:

Jeg har været ude af stand til at finde noget i Kirkens litteratur angående hvornår og under hvilke omstændigheder overdragelsen af det aronske præstedomme til drenge begyndte. I Kirkens tidligste dage synes det at have været begrænset til mænd. Så vidt jeg har været i stand til at konstatere, blev dette præstedomme, så vel som det melkisedekske præstedomme, betragtet som et arbejde for mænd på Det nye Testamentes tid, selv om der synes at have været nogle undtagelser.

Vil De oplyse os om, hvornår og hvorfor den nuværende skik i Kirken blev indført?

Svar:

Ud fra Kirkens optegnelser synes det ikke at have været på nogen bestemt tid, at det aronske præstedømme første gang blev givet til drenge. Nogle ordinationer blev givet til meget unge mænd, som viste sig skikket dertil, så langt tilbage som i Kirtlands dage; f. eks. blev Don Carlos Smith, Profeten Joseph Smiths yngste broder, ordineret og arbejdede som missionær, da han kun var femten år gammel. *(History of the Church,* Vol. 4, p. 393). George A. Smith, fader til John Henry Smith, var aktiv i gerningen, da han var omkring femten år gammel, og ligeledes et medlem af Zions Lejr i 1834. Han blev ordineret til halvfjerds, da de første halvfjerds'er blev valgt i 1835, og blev kaldet til De Tolvs Råd, da han var 21 år gammel. Andre unge mænd, som var værdige, blev ordineret i de tidlige dage og sendt ud for at forkynde evangeliet. Præsident Joseph F. Smith blev ordineret til ældste og sendt ud på mission, da han var 15 år. Så vi ser, at tildelingen af præstedømmet var ikke fuldstændigt begrænset til mænd i Kirtlands, Nauvoos eller Saltsødalens dage.

Der er mange beviser på, at drenge blev kaldet og ordineret i fordums dage. I tiden før syndfloden, da menneskenes liv varede betydeligt længere end nu, blev nogle mænd kaldet til at virke i en forholdsvis ung alder. Enok var kun 25 år, da han blev ordineret af Adam, Lamek var kun 32, og Noa modtog præstedømmet, da han kun var 10 år. *(L. & P. afsnit 107).* Hvor gammel Josef, Israels søn, var, da han modtog præstedømmet, findes der ingen optegnelse om, men det

må have været, da han var meget ung. Han blev solgt af sine brødre, da han kun var 17 år, og han må have haft præstedømmet før den tid, for han udøvede det i Ægypten. *(1. Mos. 37:2; 40:8-19; 41:14-36).* Vi kender ikke Nephis alder, da han forlod Jerusalem, men han må have været mellem 10 og 20 år. Vi slutter dette ud fra hans bemærkning om, at han »...... var meget ung, men alligevel stor af vækst«. *(1. Nephi 2: 16).* Han havde præstedømmet, ellers kunne han ikke have haft myndighed til at irettesætte sine brødre og få de vidunderlige tilkendegivelser, som han fik. Vi må også anse det for givet, at Mormon modtog præstedømmet i en meget ung alder. Han var kun ti år gammel, da Ammaron rådspurgte ham og overdrog ham det vidunderlige tillidshverv som vogter af de hellige plader. Ydermere fik han, da han var 15 år gammel, besøg af Herren og »... smagte og erfarede Jesu godhed«. *(Mormon 1:2-4; 15).*

Det er sandt, at Herren åbenbarede til Moses, at Arons og Levis præster skulle være mænd, der var 30 år gamle. *(4. Mos. 4:3, 47).* Denne skik blev fulgt i Israel ned til Paulus's dage. Derfor var det for at overholde denne lov, at Paulus instruerede Timoteus om, at en diakon skulle have en hustru, for en mand på 30 år, der holdt præstedømmet, skulle være gift. Det var i overensstemmelse med denne lov, der var givet til Moses, at Johannes Døberen ventede, indtil han var 30 år gammel, før han begyndte sin gerning, og det samme er sandt, hvad Frelseren angår. Hvad der blev praktiseret i Paulus's og de fordums apostles dage, behøver imidlertid ikke nødvendigvis at finde anvendelse altid og under alle omstændigheder i Tidernes Fyldes uddeling mere end det gjorde det angående dem, der levede før Moses's dage. Derfor skyldes det uvidenhed om kendsgerningerne, når nogle påstår, at kun voksne mænd skulle holde præstedømmet.

Vi ser, at drenge blev ordineret fra tiden for Kirkens organisering, da præstedømmet blev gengivet; men vore optegnelser er ikke helt tydelige med hensyn til udstrækningen af sådanne ordinationer, skønt vi dog har noget lys åbenbaret angående spørgsmålet. Ved General-konferencen i oktober 1854 fremsatte Præsident Brigham Young følgende udtalelser:

»Når I har fået jeres biskop, behøver han hjælp, og han ordinerer rådgivere, præster, lærere og diakoner, og kalder dem til at hjælpe sig; og han ønsker mænd efter sit eget hjerte til at gøre dette. Han siger: »Jeg tør ikke engang kalde en mand til at være diakon, til at hjælpe mig i min kaldelse, med mindre han har en familie«. Det er ikke noget for en uvidende ung mand, som ikke har nogen erfaring angående familiesager, at skulle udspørge familierne om deres forhold, og at kende enhvers fornødenheder. Nogle ønsker måske medicin og fødevarer og at skulle passes, og det er ikke drenges bestilling at gøre dette; men vælg en mand, som har en familie, til at være diakon, hvis hustru kan gå med ham og hjælpe ham med

at drage omsorg for de trængende i wardet.« *(Journal of Discourses, 2:89).*

Præsident Brigham Youngs bemærkninger i 1854 kan næppe fortolkes så vidt, at drenge ikke skulle modtage præstedømmet på noget tidspunkt. De pligter, han omtaler, er ikke en diakons pligter, og selv den gang er nogle drenge blevet ordineret. Det krævede imidlertid mænd med erfaring at tage sig af arbejdet med at drage omsorg for de syge og hjælpe dem, der var i vanskeligheder. Dette er rigtigt i dag så vel som i 1854. I juli 1877 udsendte Det Første Præsidentskab, som bestod af Præsident Brigham Young, John W. Young og Daniel H. Wells, et cirkulære, hvori vi finder følgende:

»...... Når præster og lærere besøger de hellige, i henhold til instruktion i Lære og Pagter, bør de erfarne præster og lærere som ledsager have en ung mand, så denne kan få lejlighed til at lære pligterne i sin kaldelse og blive klog og dygtig i udførelsen af dem.

Det ville være overmåde lærerigt for de unge mænd, hvis de fik lejlighed til at virke i pligterne indenfor det mindre præstedømme. De ville derved få megen værdifuld erfaring, og når de modtager det melkisedekske præstedømme, ville de være tilbøjelige til at værdsætte det højere.«

Det samme år (1877) var der en almindelig reorganisering og ordning af Kirkens warder, og råd blev givet angående aktiviteterne indenfor præstedømmets kvorums. Præsident John Taylor, som var i Første Ward i Salt Lake City, sagde, at Det Første Præsidentskab og Apostlene havde organiseret Zions stave i de forskellige dele af Kirken. »Guds tjenere er blevet flyttet om for at kunne anbringe hver mand på sin plads, så at alle kan arbejde på den rette måde.« Kvorums i det mindre præstedømme blev ordnet. I 12. Ward sagde ældste George Q. Cannon: »Vi har fundet præstedømmet virksomt i deres pligter, og en god ånd råder sædvanligvis mellem dem. Vi har følt os særligt velsignet ved at ordinere unge mænd til stillinger i præstedømmet, og resultaterne har indtil nu vist sig tilfredsstillende, ikke alene for dem, der er blevet ordineret, men deres eksempel gav andre en stor respekt for præstedømmet.«

På samme tid spurgte en korrespondent fra *Juvenile Instructor,* hvorfor drenge blev ordineret til præstedømmet, når på Paulus's tid kun gifte mænd blev valgt. Præsident Cannon svarede:

»Med vore ældster, selv i disse dage, er det meget almindeligt at ordinere, medens vi er her på jorden, meget unge mænd til ethvert kald. Voksne mænd bliver ofte ordineret til diakoner og virker som sådanne. Men de omstændigheder, som omgiver os her i Zion, er fuldstændig forskellige fra dem, der omgav de hellige i Paulus's dage, og om hvilke han skrev. Der er intet som helst upassende i, at unge mænd, selv i en så tidlig alder som 12 eller 14 år, virker som diakoner. De får en øvelse, som er meget værdifuld for dem, og vi kender mange, som har været og stadig er højt kvalificerede til at virke i denne stil-

ling, og møder i diakonernes kvorums og modtager sådanne instruktioner, som det er passende at give dem i denne egenskab.«

Under en tale til diakonerne i Council House den 23. juni 1877 sagde biskop Alexander McRae: »Jeg er glad ved at træffe jer i den stilling, jeg har, for jeg føler, at jeg er tilknyttet det mindre præstedømme. Jeg føler, at dette kvorum vil få større tilslutning, end det har haft, denne reorganisering vil være god. Jeg var en midaldrende mand, før jeg adlød evangeliet, og bragte det så til mine forældre, og disse små drenge kan ikke forventes at have den samme kundskab som en ældre person, men hvis de anvender deres kald som diakoner godt, vil de lidt efter lidt nå op til kaldet som lærer...... I har en bedre lejlighed, end jeg havde. Det første kald, jeg holdt i præstedømmet, var som halvfjerds, og jeg var meget dårligt forberedt til at udfylde det, men Joseph Smith kaldte mig, og jeg var meget glad ved at gøre, som det blev sagt til mig.«

Ved et møde holdt i 19. Ward i Salt Lake City den 1. juni 1877 formanede Præsident Alfred Solomon de unge mænd i det mindre præstedømme og rådede dem i deres pligter. Han blev fulgt af ældste William Asper, som sagde: »Jeg er glad for, at tiden er kommet, da de sidste dages helliges unge mænd bliver kaldet til præstedømmet«, og han påpegede på en »overskuelig måde de gavnlige ting, der kunne opnås ved at ære og trofast efterleve præstedømmets krav.«

Andre møder blev holdt i andre warder overalt i Kirken i sommeren 1877, hvor brødre fra De Tolvs Råd og andre formanede de drenge, der holdt præstedømmet, til at være trofaste i udførelsen af deres pligter. Rapporterne viser, at der har været en altomfattende bevægelse overalt i Kirken for at få drengene på 12 år og opefter organiseret i kvorums af diakoner, lærere og præster. Før den tid var ordinationen af drenge på 12 år ikke sædvanlig praksis, skønt det havde været skik visse steder.

Joseph Fielding Smith.

Grenskonferencerne

Herning, 21. og 22. marts.

Herning grenskonference indledtes lørdag den 21. marts med en festaften under præsidium af grenspræsident Thomas Hyldgård, som bød alle velkommen.

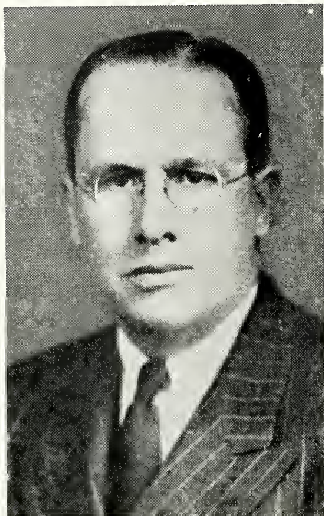
Nogle af grenens medlemmer opførte et skuespil »Kakkelovnen«, og ældste J. Chad Thorderson sang til eget guitar-akkompagnement. Derefter opførtes en sketch »Kassemangel«. Efter slutningssang og bøn serveredes forfriskninger. Tilstede 41.

Konferencen fortsattes om søndagen med de sædvanlige møder.

V. S.

APOSTEL BENSON *årets rebild-taler*

Hovedtaleren ved Rebild-festen den 4. juli vil i år være en af vor Kirkes apostle, Amerikas landbrugsminister, Ezra Taft Benson. I den anledning bragte Berlingske Tidende den 6. april under overskriften »Profeten fra Idaho« følgede artikel af Vagn Heiselberg:

Profeten fra Idaho, en af Mormonkirkens tolv apostle, *Ezra Taft Benson,* skal være årets hovedtaler på Rebild.

Ezra Taft Benson, der fylder 60 i august, er i det verdslige liv Eisenhower-regeringens landbrugsminister og har vel nok, siden han før snart syv år siden gav efter for Præsidentens indtrængende anmodninger om at overtage det vanskelige embede, været et af regeringens mest omstridte medlemmer. Gang på gang har han og hans meninger om landbrugets forhold været ude i stærke storme, undertiden så stærke, at mange ventede, Eisenhower ville lade ham falde. Men Benson er forblevet.

At landsbrugsminister-posten er så omtålelig en sag, hænger naturligvis først og fremmest sammen med, at de stedse voksende overskudslagre af landbrugsvarer er et stort problem for en regering at tumle. Der er kun én vej til at få lagrenes vækst standset: at sætte de statsgaranterede priser ned eller mest drastisk helt at ophæve statsgarantien. Med den politiske indflydelse, landbrugskredse har i amerikansk politik, er begge dele meget svært. For at få lagrene nedbragt er der tre veje at gå: at holde udsalg, at forære lagrene bort eller simpelt hen destruere dem. Det har ikke skortet på lysten til at holde udsalg, heller ikke hos Ezra Taft Benson, hvad han bl. a. gav udtryk for under sit besog i København for et par år siden, men et sådant udsalg vil i alt for stærk grad påvirke prisbevægelserne på verdensmarkedet og vil kunne skade alvorligt en række af de lande, som man fra amerikansk

side har støttet bl. a. med Marshall-hjælpen. En del har man foræret bort, men det har hjulpet for lidt, og at destruere de enorme mængder ville vække alt for stor politisk uro.

Dette problem, der tilsyneladende er uløseligt, har været Ezra Taft Bensons siden han overtog sit embede.

Ezra Taft Benson, hvis svigerforældre stammer fra Kogeegnen, er selv landmandssøn fra Idaho, arbejdede ved landbruget og fik sit eget brug. Ikke noget stort brug, snarere svarende til en almindelig dansk bondegård, men han søgte videre, blev, hvad man på dansk kalder landbrugskandidat og interesserede sig navnlig for landbrugsøkonomi. Han kom siden ind i andelsbevægelsen og organiserede landmændenes kooperative råd i Idaho, blev landssekretær for andels-landbrugsrådene og sad siden i bestyrelsen derfor.

Men jævnsides med denne praktiske og teoretiske uddannelse tog Ezra Taft Benson, der er barnebarn af en af Mormonkirkens første tolv apostle, stærkt del i det kirkelige liv, var en overgang ude som missionær - i 1921-23 i England - og har siden 1943 været valgt til medlem af de tolv apostles råd i Salt Lake City.

Det, der navnlig falder i øjnene ved Ezra Taft Benson er hans uhøjtidelige væremåde og hans enorme arbejdsevne. Den oplevede man i amerikanske landbrugskredse umiddelbart efter, at han var tiltrådt, hvor han foretog en omfattende rundtur i alle de vigtige landbrugsstater for på stedet at drøfte problemerne med landmændene selv. Man oplevede det også i selve ministeriet, hvor han straks efter sin tiltrædelse lod forbundspolitiets chef undersøge de enkelte medarbejderes forhold. Der måtte ikke kunne sættes en plet på nogen af hans medarbejdere.

Snart blev det klart, i hvad retning hans politik ville gå. Han var af natur imod, at staten skulle være barnepige. Landbrugsministeriets hovedopgave ligger efter hans mening, udtalte han, på forsøgsmarkerne og ved uddannelsen. Han fandt ingen grund til at understøtte den tendens, der sporedes hos mange landsmænd til at råbe på regeringen til løsning af opgaver, deres bedsteforældre selv ville have løst og løst af sig selv. »Initiativet svækkes af en for streng og stærkt understøttet økonomi; det ødelægger erhvervet og demoraliserer befolkningen. Usikkerhed er stadig den kraftigste spore til fremskridt.«

Sådan udtalte den nye landbrugsminister sig, men det skulle snart vise sig, at det var sværere at realisere idealerne end at udtale dem, og han har måttet kæmpe for hvert lille skridt, han er nået i retning af ændringer i den bestående politik.

Det store mål, at lave landbrugspolitik for de effektive landbrug og socialpolitik for de små og ineffektive landbrug, som han satte sig ved sin tiltræden, er endnu ikke nået. Om han når det, er stadig det store spørgsmål. Men han har viljen dertil, hvis han får politisk mulighed for det.

Vagn Heiselberg.

Fra missionssekretæren

Moders dag

Hvilken profession eller karriere kan sammenlignes med den på heldig måde at opbygge og forme en karakter og opdrage en flok børn i retskaffenhed, således som vore mødre gør det? Hvad kunne være mere værdifuldt? John A. Widtsoe sagde: »Således som mødrene er, således vil nationen sandsynligvis blive. Det er kvindens ansvar og menneskehedens velsignelse.«

Hvorsomhelst vi rejser, i de civiliserede nationer eller i den mørke jungle, vil man altid finde, at moderkærligheden ikke kan sammenlignes med noget andet i livet. Hendes kærlighed, hengivenhed og venlighed, hendes forståelse og mod findes blandt alle racer og i alle dele af verden. Lige meget hvad et barn kan gøre, lige meget hvor dybt et barn falder eller svigter, elsker moderen stadig barnet. Det er virkelig blevet sagt, og det er sandt, at de tapreste slag, der nogensinde er udkæmpet, ikke har fundet sted på verdens slagmarker, men modigt har fundet sted i mødrenes hjerter, og disse slag har fortsat i enhver generation fra tidernes begyndelse.

Den 10. maj bør være en særlig dag for hver af os, det er den dag, vi har bestemt til en særlig hæder til vore mødre. Tænk tilbage på Deres liv, hvem har lært Dem de største lektier? MODER. Hvem har gjort Dem til det, De er? MODER. Hvad moder har lært os, da vi var unge, er stadig en del af os. Det er, som der står i Ordspr. 22:6: »Væn

drengen til den vej, han skal følge, da viger han ikke derfra, selv gammel.«

Lad os alle huske på denne MODERS DAG, at moderskabet vil fortsætte med at være en livsvej med ofre, tjenester, tålmodighed, forståelse og kærlighed gennem alle tidsaldre. Ja, det er moder, som bringer kærlighed ind i hjemmet, og kærligheden vil vedblive at være af altoverskyggende vigtighed i hjemmet, så længe moderen har den kærlighed. Man kan have et palads, og alligevel ikke have et hjem. Man kan bo i en hytte, og dog alligevel have et strålende hjem, hvis livet indenfor disse fire vægge er præget af det guddommelige kærlighedens princip, som skaber lydighed, kærlighed og tro på Gud. Moderskabet er den storste magt og indflydelse enten for det gode eller det onde i det menneskelige liv.

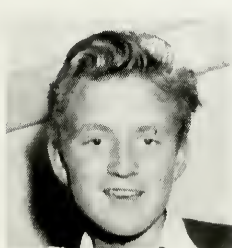
Lad os alle huske at takke vore modre på denne MODERS DAG, men lad os hver dag vise vore modre, hvor meget vi elsker dem, ved at leve, som om hun altid var ved vor side.

Benjamin R. Monk, missionssekretær.

Præstedomsbelønninger

Det præsiderende Biskopråd i Salt Lake City har med godkendelse fra Forste Præsidentskab bestemt at uddele personlige belonninger til drenge og unge mænd i alderen 12-21 år, når de har udfort forskellige ting i Kirken. Kravene, der stilles, er følgende:

1. Være tilstede ved mindst 60 % af præstedomsmøderne.
2. Være tilstede ved mindst 50 % af nadvermoderne.
3. Holde mindst een tale ved et offentligt mode.
4. Holde Visdomsordet.
5. Betale en ærlig tiende.

Leif Klitgaard.

I den danske mission har ialt 21 unge mænd ved de nylig afholdte konferencer modtaget personlige belønninger, og vi vil i Stjernen offentliggøre disse unge mænds navne og billeder. Da vi imidlertid ikke har modtaget alle billederne ved redaktionens slutning, vil de først blive bragt i næste nummer. Dog vil vi bringe et enkelt billede, nemlig af broder *Leif Klitgaard,* Aalborg, som har haft 100 % tilstedeværelse ved *alle* møder, siden han fik præstedømmet i august 1957!

G.U.F. - STÆVNET

_______________ *årets største begivenhed*

Stævnet afholdes i år i ODENSE den 26., 27. og 28. juni

Gå ikke glip af denne store oplevelse og af lejligheden til at komme sammen med soskende og venner fra hele landet. De glæder sig nemlig til at være sammen med *dig.*

Stævnet er ikke kun for de unge, hele programmet er lagt an på, at alle kan være med — fra 12 til 100 år — og alle er lige hjertelig velkommen.

Mennesket er til for at få mere kundskab, og hvem vil ikke LÆRE MERE......?

Ved Stævnet i Odense får du flere kundskaber angående evangeliet.

Mennesket er til for at nyde glæde, og hvem søger ikke efter GLÆDE......?

Ved Stævnet i Odense bliver der rig lejlighed til at more sig.

Foreløbigt program:

Fredag: Udflugt til Sydfyn
Stævnerevu

Lørdag: Funktionærmøder
Sportskonkurrencer
Stor festbanket
Guld og Grønt Bal

Søndag: Præstedømsmøde
Tale- og musikkonkurrence med præsentation af det nye valgsprog
Vidnesbyrdmøde
Hovedmøde

Den rette kreds

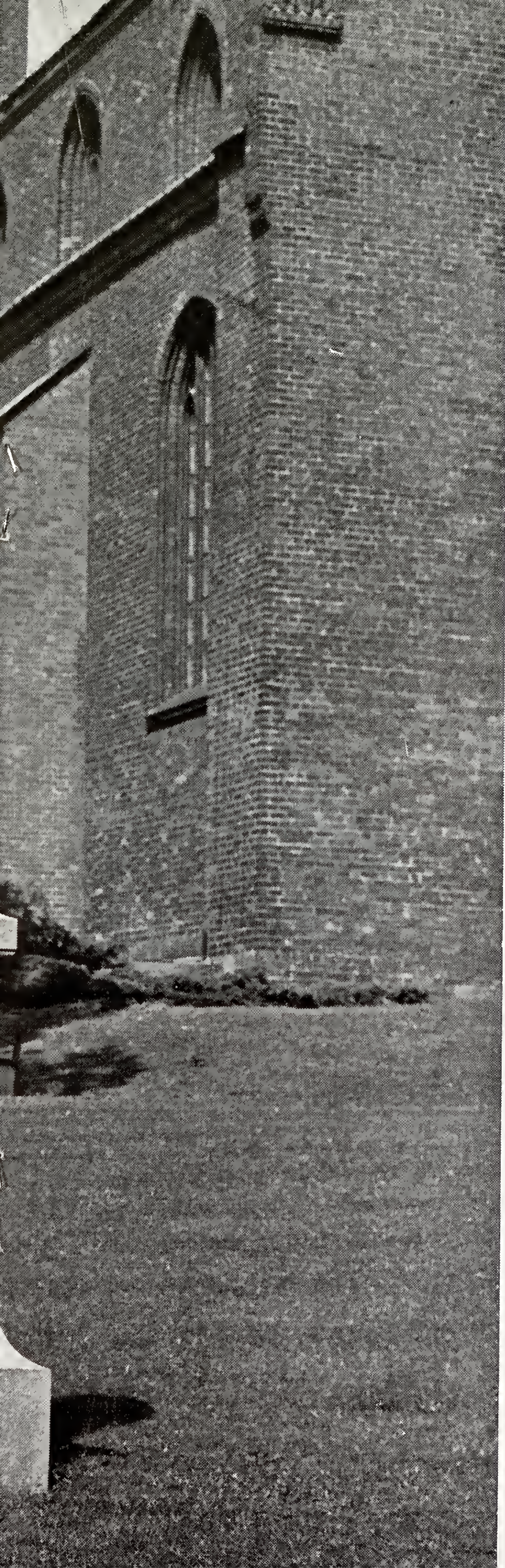
Den rette kreds finder du ved Stævnet i Odense......

Den fynske landsby.

Odense Slot.

HANS CHRISTIAN
ANDERSEN
FØDT I ODENSE
2 APRIL 1805

Vi mødes
til
stævnet i Odense

Der er smukt
i
Odense og dens
omegn!

Løb og vind

Deltag i sportskonkurrencerne ved Stævnet i Odense......

Det er smart at tage del

Det er ikke alene smart, men også i høj grad gavnligt, at tage del i *Stævnet i Odense.*

Fælles sangkor

Der vil i år blive samlet et stort fælles sangkor fra hele landet. Derfor, hvis DU er medlem af et sangkor, er du uundværlig til Stævnet i Odense.

Grensemblem

For at alle straks kan se, hvor I hører hjemme, så sørg for at have et emblem på, som er karakteristisk for jeres by, og lav det så øjnefaldende som muligt. Hav også jeres navn derpå. G.U.F.-bestyrelsen i hver gren bedes påse, at disse emblemer bliver lavet og udleveret til hvert medlem.

Vi ses til Stævnet!

G.U.F.s hovedbestyrelse.

Broder Palle Blønd, Fredericia, har sendt os vedlagte artikel om »Kirkebøgernes affotografering«, skrevet af kordegn Harry Hansen og offentliggjort i dagbladet »Frit Folk«, Fredericia, den 5. februar 1959.

Kordegn Harry Hansen

Kirkebøgernes affotografering

Den situation, der i fjor opstod om kirkeministeriets cirkulære om udlevering af kirkebøgerne til mikrofotografering i Rigsarkivet, er stadig uafklaret på grund af biskoppernes protest. Artiklens forfatter trækker hele spørgsmålet op og går ind for det synspunkt, at den officielle kirkelige indstilling er aldeles forfejlet, fordi kirkebøgerne må betragtes som hele befolkningens ejendom.

Kirkebøgernes førelse går her i landet tilbage til 1645, da Christian den IV udsendte en forordning om, at præsterne »herefter holder rigtig kirkebog ved dag og datum på, hvor mange udi deres sogne fødes, hvo der til stå fadder, og hvor mange årlig tilsammen vies og dør«. Denne bestemmelse nedfældes i Christian den V's Danske Lov 1683 således: »Hver præst skal have en bog at tegne ved dag og tid deres navne udi, som han trolover og vier sammen, så også de børn, som han døber i sit sogn, ægte og uægte, tiligemed faddernes navne«. I kirkeritualet af 1685 medtages desforuden bestemmelsen om, at der også skal være en bog over døde ved hver kirke.

De første bøger, hvoraf der kun kendes få, er ført som dagbog over præsternes kirkelige handlinger; men i 1812 blev det påbudt, at kirkebøgerne skulle føres efter et bestemt skema, fødte, viede og døde i hver sin afdeling. Samtidig bestemtes det, at bøgerne af sikkerhedsgrunde skulle føres i to eksemplarer, det ene af præsten, det andet af degnen eller kirkesangeren. I forordningen af 1828 begrundes fødselsanmeldelsen til kirkebogen med, at alle børn skulle døbes. Denne dåbstvang, der efter grundlovens vedtagelse ikke kunne gennemføres mere, blev ophævet ved lov 1857, hvorefter sognets kirkebog også skulle omfatte de børn, der ikke blev døbt, idet deres navne skulle indføres på samme måde, som de døbtes navne.

At synet på kirkebøgerne ændres ved grundlovens vedtagelse fremgår allerede i loven om borgerlig vielse 1851. Heri bestemmes det, at den borgerlige myndighed skal meddele sognepræsten i det sogn, hvor bruden havde hjemme, hvornår vielsen hav-

de fundet sted, og denne skulle da indføres i kirkebogen der. (Bestemmelsen er ophævet i ægteskabsloven af 1922). Det fremgår med al ønskelig tydelighed, at man nu betragter kirkebøgerne som mere end kirkens fortegnelse over døbte og viede. Omtalen af et par ældre faktorer, der kunne pege i samme retning, skal jeg vende tilbage til. Men de første skridt i retning af at gøre kirkebøgerne til et civilregister var nu gjort, og flere fulgte efter.

Hvad angår udskrift efter kirkebøgerne, da gælder nu, at en udskrift ikke alene er en *dåbsattest,* d. v. s. en attestation før en kirkelig handling, men nu er en *fødsels-* og *dåbsattest.* Ja, der er oven i købet udfærdiget bestemmelse om, at der til offentlige myndigheder må udfærdiges udskrifter efter kirkebøgerne, hvori oplysning om den stedfundne dåb helt er udeladt.

Kirkebøgerne var folkeregistrenes forløbere.

Da folkeregistrene i 1924 blev gennemført, var det utvivlsomt tanken, at de efterhånden skulle overtage civilregistreringen. At gå over hertil uden en overgang at støtte sig til den hidtilværende civilregistrering i kirkebøgerne var imidlertid ugørlig. Men for at folkeregistrene kunne være så pålidelige som muligt straks fra starten, blev det pålagt præsterne at indberette alle anmeldte fødsler til folkeregistrene, og når barnet havde fået navn ved dåb eller navngivelse, skulle de ligeledes indberette dette til folkeregistrene. Det vil sige, at da man i 1923 vedtog loven om oprettelse af folkeregistre, anså man kirkebøgerne ikke alene som en kirkelig registrering, men som et led i civilstandsregistreringen, hvorfra der var pligt til at meddele tilgang, supplering og afgang til de kommunale registre.

Denne opfattelse har også en række ældre bestemmelser at støtte sig til. Vi behøver ikke i denne forbindelse at gå tilbage til de ældste bestemmelser om, at præsterne skulle indberette værnepligtige f. eks. og døde, men begynde med bestemmelsen i 1812 om de faste kirkebogsskemaer. Disse indeholdt nemlig en rubrik til notering om tilgang og afgang til sognet. Ved flytning til og fra sognet måtte man henvende sig til præsten, der indførte det fornødne i denne rubrik. I en skrivelse fra 1835 siges det, at umiddelbart er indflytning i eller bortflytning fra et sogn eller pastorat vel ingen kirkelig sag, men da en person dog derved enten indtræder i menigheden eller går ud af samme, finder man det passende, at dette indføres i kirkebøgerne. At kirkebøgerne kunne bruges til flere notater, som ikke vedkom den kirkelige registrering, ses af en bestemmelse fra 1844, hvorefter den ugifte moders adresse på timånedersdagen før barnets fødsel skulle indføres i kirkebogen. Denne hjemstedsregistrering, der først blev ophævet ved socialloven af 1933, tjente heller ikke noget kirkeligt formål, det var alene hensyn til sikkerhed for, at det blev det rigtige sogn, der i givet fald skulle forsørge barnet. Det samme forhold gælder en lang række bestemmelser om indberet-

ningspligt fra kirkebøgerne om fødte, dødfødte, viede, døde og begravede i sognet. Kirkebøgerne, hvis officielle navn forøvrigt er ministerialbøger, regnes med rette for at være folkeregistrenes forløbere; mange steder er af- og tilgangsregistret ført lige så omhyggeligt og præcist som et moderne folkeregister. I et ikke helt ringe antal skrivelser gennem årene til præsterne vedrørende spørgsmål om registrering for eller indberetning til ikke-kirkelige myndigheder, udtrykkes det direkte, at kirkebøgerne foruden den kirkelige interesse tillige tjener borgerlige interesser. Man har indrettet sig herefter og i det store og hele ingen indsigelse gjort, hver gang der kom en udvidelse af registreringsområdet.

Havde man, da folkeregistrene blev oprettede, haft den opfattelse, at kirkebøgerne egentlig kun tjente kirkelige formål, men i tidens løb var blevet udvidet med en del dem uvedkommende områder, der var indført, fordi man savnede andre egnede registre, skulle der nok have løftet sig røster for nu endelig at blive disse områder kvit. På samme måde kunne det fra anden side hævdes, at det syntes bagvendt, at den kommunale tilvækst eller afgang skulle opgøres efter de anmeldelser, der indløb fra kirkebøgerne.

Danmark er et af de få lande, hvor den kirkelige og den borgerlige registrering er sammenkædede. Der kan anføres tungtvejende argumenter fra kirkens side for denne ordning, men også fra borgerlig side kan der fremføres lige så tungtvejende argumenter for at bibeholde denne ordning. Først og fremmest: den er så godt som gratis for samfundet. - Udgift til protokoller, attester m. v. dækkes af kirkens kasse. De præster, der fører kirkebøgerne, får intet yderligere tillæg for dette arbejde, det hører til deres embede. Gebyret for de attester, der sælges til privatpersoner, kan ikke engang betragtes som en opmuntring, når hensyn tages til det tidobbelte antal attester, der skal skrives vederlagsfrit til offentlige myndigheder. - Det, at hele civilstandsregistreringen føres uden en stor og kostbar administration, er et argument, som man ikke kan komme uden om. Endvidere: præsterne har ført kirkebøgerne på en - med kun få undtagelser - aldeles upåklagelig måde, både dengang der ikke fandtes andre end præsten i sognet, der kunne føre en pen, og gennem hele udviklingen til nu, hvor der kræves en langt større nøjagtighed og ensartethed i registrering, fordi så mange led indenfor civilregistreringen griber ind i hinanden på en hel anden måde end tidligere. Endelig: præsterne har en bedre forudsætning for at forstå befolkningen, hvad enten den kommer i de store glædesøjeblikke eller i den dybeste sorg for at gøre indberetning til registreringen, end selv et godt kontorpersonale på et kommunalt kontor må antages at have. Disse argumenter til trods - og hver enkelt vejer tungt - må man dog sige, at den nuværende registreringsform er utidssvarende, og forudsætningen for at bevare den hidtidige ordning med kirkebøgerne som civilstandsregistre er ændret.

Tiden er løbet fra bestemmelserne.

Allerede før provinsarkiverne, de nuværende landsarkiver, blev oprettede, havde man opmærksomheden henledt på værdien af at opbevare de ældste kirkebøger på bedst mulig måde. Men det var først, da den store bekendtgørelse angående aflevering af embedsarkivalier kom i 1891, at reglerne blev faste. Der bestemtes det, at bl. a. skulle alle kirkebøger, der var ældre end 1814, afleveres til nærmeste arkiv. Af protokollerne efter 1814 skulle alle kontrabøgerne, d. v. s. det sæt protokoller, der føres af kordegn eller kirkesanger, afleveres indtil 1890, og i fremtiden skulle kontrabøgerne afleveres, efter at de var udskrevne, så snart biskoppen ved en visitats havde attesteret, at de var efterset.

Om benyttelse af kirkebogerne på landsarkiverne gælder de samme regler som for benyttelse af andre arkivalier. Af forståelige grunde er det dog i bekendtgørelsen fra 1891 bestemt, at kirkebøger, som indeholder tilførsler om fødsler og dåb, ikke er tilgængelige, før de er mindst 30 år gamle, d. v. s. 30 år efter den yngste tilførsel før afleveringen. Det samme gælder forøvrigt for benyttelse af andre embedsprotokoller, som er afleverede til landsarkiverne, at de ikke er offentlig tilgængelige før efter en vis periode. Grunden til, at det ene sæt kirkebøger efter 1814 skulle bero ved præsteembedet, var den, at man måtte antage, at der ville være så stor brug for protokollerne ved embedet både med hensyn til at meddele udskrifter efter dem og foretage supplerende tilførsler til dem, at det lå udenfor landsarkivernes opgave at varetage disse ekspeditioner. Hovedbøgerne blev derfor ved embedet. Meningen var, at landsarkiverne skulle indkalde de ældste protokoller med mellemrum, således at omtrent den samme afstand i tid som fra 1814 til 1890 blev iagttaget. Dette er imidlertid ikke sket. Allerede efter den første aflevering til arkiverne stod det klart, at man havde bygget arkiverne for små til at kunne gennemføre en sådan plan. Reglen er i dag den, at man på arkiverne modtager de protokoller og dertil hørende sager, som embederne anmoder om at måtte aflevere, idet man slet ikke ville være i stand til at skaffe plads til de tusindvis af protokoller og arkivpakker, der ville strømme ind til arkiverne, hvis en generel indkaldelse blev foretaget. Derfor beror så stort et antal gamle kirkebøger i præstegårdene, hvor de efter bestemmelserne fra 1891 ikke hører hjemme i så lang tid.

Her træder problemet med al ønskelig tydelighed frem, om disse protokoller er offentlig tilgængelige eller ej. Det er en almindelig opfattelse og også udtrykt i bekendtgørelsen af 1891, at så længe protokollerne er ved embedet, er de kun offentlige i det omfang, deri interesserede kan dokumentere deres lovlige adkomst til dem. De protokoller, der beror hos præsterne, må betragtes som lukkede protokoller, mens de protokoller, der beror på landsarkiverne, må betragtes som offentlig tilgængelige, idet der dog er den

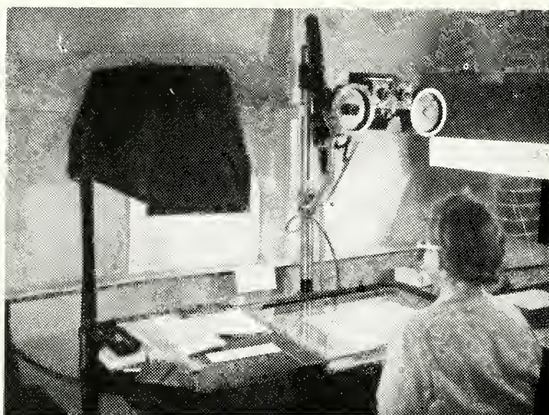
begrænsning, at man skal redegøre for, hvorfor man ønsker adgang til disse arkivalier, hvorefter arkivaren er berettiget til at skønne, hvorvidt de kan udleveres til gennemsyn.

Bestemmelsen om adgang til arkivernes folianter er logisk, og det samme gælder bestemmelsen om protokollernes utilgængelighed, så længe de er ved embedet; men tiden er løbet fra disse regler, fordi man ikke i tide har ajourført arkivernes materiale. Dette er en uholdbar ordning, og før eller senere må der opstå en konfliktsituation.

Lidt sent at protestere.

Denne situation opstod, da kirkeministeriet den 6. maj i fjor udsendte et cirkulære til biskopperne om, at disse ville pålægge præsterne at indsende de ved embedet beroende kirkebøger til mikrofotografering. Imod denne foranstaltning vil ingen kunne gøre nogen indvending. I en usikker tid må man træffe alle de foranstaltninger, der kan træffes, for at sikre værdifulde dokumenter mod odelæggelse. Mikrofotograferingen er en af de metoder, der sikrer deres indhold bedst bevaret. Man kan tage kopier og opbevare dem på forskellige steder langt borte fra områder, der må antages at kunne blive udsat for ødelæggelser. Dette er der da også almindelig enighed om. Men uenigheden opstod, da der i samme cirkulære stod, at omkostningerne ved denne fotografering afholdes af en fra folkekirken i enhver henseende afvigende sekt eller religion, og denne som vederlag skal have en kopi af samtlige protokoller*). Da denne sekt eller religion tilmed har sit hjemsted i en fremmed stat og følgelig vil føre kopierne med til hjemlandet, mener præsterne, at de ikke alene i kirkens interesse, men også i befolkningens interesse må protestere mod denne fremgangsmåde. Såfremt kirkebøgerne var at betragte som »kirkens bøger«, d. v. s. bøger, hvori kun kirken vedkommende registreringer foretages, var enhver diskussion udelukket. Det kan ikke være et trossamfunds pligt at meddele et andet noget om dets indre forhold. Men som ovenfor påvist er kirkebøgerne i tidens løb udvidet til at være mere end »kirkens egne bøger«; de er Danmarks kirkes bøger og Danmarks civilregister. Det er ugørligt at sondre her. Protesten fra præsterne må derfor kun tages som udtryk for modvilje mod at udlevere oplysninger om de kirkelige forhold. Men i 1939, da tilladelsen til affotografering blev givet og blev offentlig omtalt, var der ingen, der rejste indvendinger. Havde man dengang sagt, at man fra kirkens side principielt ikke kunne gå med til en sådan ordning, ville man sandsynligvis kunne have skaffet sig lydhørhed, hvorimod det nu, da der allerede er taget tusindvis af billeder: alle de gamle kirkebøger indtil 1860 og alle de københavnske kirkebøger indtil

*) Jeg ved meget vel, at forholdet er det, at omhandlede sekt får de film, der tages efter protokollerne, og derefter tilstiller arkivet en kopi af dem, men princippet bliver jo det samme.

Mikrofotografering på landsarkivet i Viborg.

1956-1957, og hvor omkostningerne formentlig allerede er dækkede, forekommer temmelig påfaldende at fremføre en protest. Sagt på en anden måde: protesten kom på et så sent tidspunkt, at den ikke alene forekommer misvisende, men også har bragt røre om kirkebøgerne og civilregistreringen på et tidspunkt, hvor man fra kirkens side burde være interesseret i en rolig udvikling med konsolidering af den forhåndenværende registrering.

Det er ikke alene på kirkens vegne, at præsterne mener, at de må protestere. Det er også på befolkningens vegne. Som nævnt har den interesserede søkt sit hjemsted i en fremmed stat, og dertil må det antages, at kopierne skal hjemføres. Man henviser til, at såfremt noget tilsvarende var sket umiddelbart før eller under besættelsen, ville det have kunnet være katastrofalt for en stor del af befolkningen. For det første skete det ikke. For det andet ved enhver jo, at en temmelig stor del af de attester, som præsterne før og under besættelsen udfærdigede, hvad enten de var til private eller til genealogiske institutter på privates vegne, netop var til brug i en fremmed magts interesser. Disse attester skulle i talrige tilfælde bruges som dokumentation for »arisk afstamning«. Hvorvidt dette var i befolkningens interesse, skal jeg lade være usagt. Jeg har ikke hørt om nogen, der protesterede mod at udfærdige attester til dette brug, men måske skyldes det, hvad jeg selv har oplevet, at en pistol i ryggen taler et utvetydigt sprog. Kirkeministeriets opfattelse var dengang den samme, som den er i dag, at de oplysninger, de deri interesserede ønsker på lovlig måde, er vi forpligtede til at meddele rette vedkommende, uanset hvad attestationen skal benyttes til. For det tredje må man antage, at hensynet til befolkningen også er gennemtænkt, da tilladelsen i sin tid blev givet, og senere da arbejdet blev iværksat. Endelig kan

man fremføre, at en interesseret fremmed magt utvivlsomt til enhver tid er i besiddelse af de oplysninger om befolkningen, den har brug for, det er næppe dåbsdato og afstamningsforhold, den er mest interesseret i.

En trøst er det måske også at vide, at det ikke er Danmark alene, der har givet tilladelse til, at der udleveres kopier af kirkebogerne. Samtlige norske og svenske kirkebøger indtil 1860 er affotograferede, og det samme gælder engelske og hollandske kirkeboger. Vi løber derfor ikke storre risiko end disse landes befolkninger i den henseende.

Er slægtens religiøse anliggender noget værd?

Der er også blevet fremhævet, at selv om det i enhver henseende er forsvarligt at handle på denne måde, bør man af følelsesmæssige grunde ikke udlevere disse kopier. Herimod er blot at sige, at det er en kendsgerning, at efterkommere af de personer, der i sin tid sluttede sig til mormonsekten og udvandrede, har holdt sig godt underrettede om den tilbageværende del af slægten her i landet, for at man kunne varetage disse slægtninges religiøse anliggender ved den stedfortrædende dåb. Man må antage, at størsteparten af de nulevende slægtninge til disse udvandrede allerede er »døbte«, dette har vist ikke skabt konflikter af følelsesmæssig karakter herhjemme. Hvad vedkommer det mig, om jeg og hele min slægt er »døbt« på denne måde, når jeg og den ikke anser den for noget værd? På samme måde kan det være ligegyldigt, om tilsvarende ceremoni er foretaget for forlængst afdøde slægtninge efter de kopier, der allerede er udleverede vedkommende sekt.

— — —

Der er således ingen argumenter, der berettiger til at lægge sagen op i så hojt et plan, som man fra visse sider har antydet nodvendigt. Kirkebogerne er ikke kirkens egne bøger, men hele befolkningens officielle register. Hensynet til befolkningens vel og sikkerhed kan ikke siges at være tilsidesat ved, at der som vederlag for en meget værdifuld og forovrigt meget kostbar mikrofotografering, der i allerhøjeste grad vil komme befolkningen til gode, såfremt der skulle opstå en katastrofesituation, afgives en kopi af dette register. Da der ikke tidligere er fremført argumenter af følelsesbetonede hensyn, når der har været tale om forlængst afdøde slægtninge, vejer dette argument heller intet, når der er tale om den samme ceremoni for nulevende personer. Diskussionen har derfor fået en forfejlet virkning, idet den kan medføre overvejelse om, hvorvidt registreringen i den nuværende form er tidssvarende, eller om tiden er inde til at lægge civilregistreringen under de borgerlige myndigheder.

Harry Hansen.

Referater fra DISTRIKTS-*konference nr. 2*

Aalborg distrikt, 28. og 29. marts.

Konferencen i Aalborg begyndte lørdag den 28. marts med en koncert af Aalborg grens sangkor, som sang meget smukt, og alle var enige om, at programmet var fint. Sangkoret var under ledelse af ældste Vernon K. Bird og ældste Stewart Gudmundsen spillede klaver. Efter koncerten havde Kvindelig Hjælpeforening bazar og salg af forfriskninger. Tilstede 103.

Søndag morgen kl. 9 var der præstedømsmøde under præsidium af missionspræsident Holger P. Petersen. Brødrene fik instruktioner i, hvorledes Kirkens ordinancer skal udføres.

Samtidig afholdtes Kvindelig Hjælpeforenings møde under ledelse af søster Ora H. Petersen.

Søndagsskolen indledtes med sang og bøn, og derefter talte Bjarne Jørgensen over emnet »Kristi korsfæstelse« og Preben Klitgaard om »Kristi opstandelse«. Børnene fra Hjørring præsenterede Joseph Smiths historie, og søster Jette Olesen og børnekoret fra Hjørring sørgede for musikken, og vi havde en dejlig påske-formiddag sammen med missionspræsidentskabet. Alle talerne bar vidnesbyrd om Kristi guddommelighed og udtalte, hvor glade de var for Guds Søn, som blev sendt ned på jorden for at frelse os.

Om eftermiddagen fik vi to nye søskende døbt ind i kirken, og efter dåbshandlingen afholdtes funktionærmøde og genealogisk møde, hvor alle blev opbygget af Herrens Ånd.

Konferencens hovedmøde begyndte kl. 19. Efter åbningssangen og bøn ved broder Frode Madsen var der en tale af distriktspræsidenten, ældste Elray L. Pedersen, og en tale af 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Larry Christensen.

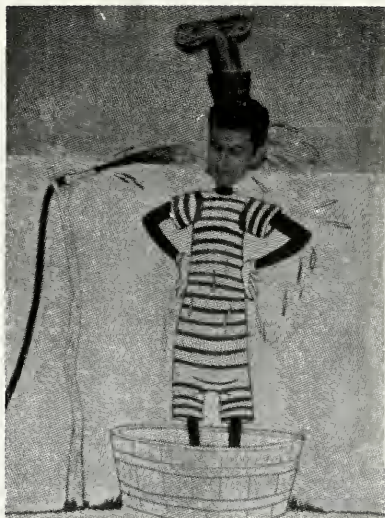
Sangkoret sang derefter »Den hellige stad«, og 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Torkil Dressø, talte om, hvilken glæde man opnår, når man er medlem af Jesu Kristi Kirke. Hovedtalen ved missionspræsident Holger P. Petersen var om påsken og dens betydning for os. Broder Richard Kristensen sluttede med bøn. Tilstede 100.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Holger P. Petersen og under ledelse af distriktspræsident Elray L. Pedersen.

E. L. P.

Angående stævnet i Odense, se side 168

Hjørring gren

»Fotografering« i Hjørring.

Kirsten Andersen, 12 år, Hjørrings sangdirigent.

Onsdag den 28. januar oplevede vi en stor og dejlig aften i G.U.F. her i Hjorring gren.

Salen var smukt pyntet, og vi morede os med forskellige morsomme lege - ind imellem spiste vi dejlige forfriskninger og drak amerikansk root beer.

Aftenens hojdepunkt var, da vi blev fotograferet, således som billedet viser! Til slut havde vi et godt talent-program, hvori mange tog del.

I kan tro, at vi alle havde stort udbytte og stor glæde af denne aften, og vi var meget taknemmelige for at kunne være sammen og nyde hinandens selskab.

D. B.

AABENRAA GREN

Påskeprogram for søndagsskolen.

Søndag den 29. marts udførte Aabenraa gren i samarbejde med medlemmerne et smukt lille påskeprogram til minde om Jesus Kristus og hans opstandelse.

Der indledtes med sangen »Kristus dødens lænker brød« og bøn ved ældste J. Sherman Strate. Efter nadversangen, »Krist stod op af døde«, og nadververs ved Claus Wrang blev nadveren omdelt, og der var derefter skriftsted-læsning ved søster Margrethe Wrang. Søster Christel Schmidt og søster Hanne Wrang sang en duet, »Der er solskin i min sjæl i dag«, hvorefter søster Hanne Wrang talte om »Hvad påsken betød for Kristi tid«. Efter fællessang, »Kom, kom, Guds folk«, talte søster Christel Schmidt om »Den virkelige mening med påsken«, og vi sang derefter »Han lever! Vor Forløser stor«, og ældste Gary Hudson talte om »Nadverens indstiftelse og betydning«. Efter sangen »Jeg ved, på hvem jeg bygger« og nogle bemærkninger ved ældste J. Sherman Strate sluttede vi med sangen »Forbliv hos mig« og bøn ved søster Marie Schmidt.

J. S. S. og G. H.

KREDSLÆRERNES *budskab*

Vi lever i en tid, hvor kompromis'er ofte foreslås til de medlemmer, der ønsker at leve i overensstemmelse med Kirkens standarder. Med kompromis'er menes der at opgive noget - at gøre en indrømmelse. For sidste dages hellige betyder kompromis'er en svækkelse af Kirkens standarder. De, som foreslår kompromis, anklager dem, som ikke overgiver sig, for at være gammeldags. Disse folk vil have os til at tro, at skiftende tider og betingelser retfærdiggør en modifikation af standarderne.

Kirkens standarder er Jesu Kristi evangeliums standarder. Frelserens lærdomme under hans gerning, og de belæringer han har givet gennem sine profeter siden sin opstandelse, er grundlaget for de nuværende standarder. Disse standarder er evige og uforanderlige. Hvor nær vi kommer til at leve op til dem, afhænger af hvor stor vor overbevisning er, og hvor godt vi forstår evangeliet.

Kirkens standarder kræver kærlighed til Gud, tro på Frelseren og hans mission, næstekærlighed, anerkendelse af Joseph Smith og hans efterfølgere som Guds profeter, respekt for præstedømmet, lydighed mod Herrens love og hans tjeneres lærdomme, helligholdelse af sabbatsdagen, tiendebetaling, overholdelse af Visdomsordet og loyalitet mod Kirken og dens ledere.

Kirkens moral-standard kræver personlig renhed af alle medlemmer. Der er ingen dobbelt moralstandard. Kyskhedsloven er lige bindende for mænd som for kvinder.

At verden er blevet selvisk og begærlig, har ikke forandret ærligheds-standarden. Hvad enten det drejer sig om køb eller salg, gælder det stadig fuldt mål, fuldt antal, fuld vægt og fuld værdi, når vi handler med vore medmennesker.

Der har aldrig været og vil aldrig blive nogen afvigelse fra sandhedens standard. Denne varige egenskab omfatter alle dyderne hos en ædel karakter. De, som er samvittighedsfuldt sandfærdige, taler sandt, tænker sandt og lever sandt.

Disse grundlæggende standarder udgør det monster, ud fra hvilket enhver sidste dages hellig bør tilrettelægge sit liv. De lykkeligste, de mest tilfredse og de mest velsignede folk i hele verden, er de, som lever i overensstemmelse med disse uforanderlige standarder.

Angående stævnet i Odense, se side 168

Bemærk: Meddelelser og billeder, der ønskes optaget i næste nummer af Stjernen, skal indsendes *inden den 5. ds.*, og bedes sendt *direkte* til Stjernens kontor, *ikke* sammen med rapporter el. lign. til missionskontoret eller organisationerne.

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

»...... Vær tro og nidkær i at holde Guds bud, og jeg vil slutte dig i min kærligheds arme«. (L. & P. 6:20).

Formål: At påvise, at den eneste måde, på hvilken man kan fortjene og dele Guds kærlighed, er at holde hans bud og befalinger.

Guds dybe kærlighed til sine børn her på jorden løber som en rød tråd gennem skriften, både gammel og ny. Guds kærlighed er den magiske alkymi, der, hvis vi blot vil give den lov dertil, kan omforme livets almindelige episoder til vidunderlige og herlige erfaringer og oplevelser til sjælens vækst og udvikling.

Som jordiske forældre er vi optaget af og interesseret i vore børns velfærd og fremgang. Vi forsøger at opdrage dem i en atmosfære af gensidig tillid og kærlighed og søger at lede dem uden om faldgruber og farer på livets vej. Vor himmelske Fader, hvis kærlighed er fuldkommen, tænker altid på os, sine børn. Siden tidernes morgen har han forsøgt at lede os ad retfærdighedens stier. Han har givet os lejlighed til at komme her på jorden, så vi kan vokse og skride fremad gennem livets erfaringer. For at vi kan bo hos ham for evigt, gav han os i sin altomfattende kærlighed

»...... sin Søn, den Enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv«. (Joh. 3:16).

Som forældre påskønner vi især de af vore børn, der ved lydighed mod vort hjems lærdomme og hustugt viser deres kærlighed til os. »Viis søn glæder sin fader.« (Ordsp. 15:20). Således forholder det sig med vor himmelske Fader. Vi må lytte til *hans* ord og være lydige mod *hans* love, dersom vi ønsker hans kærlighed og velsignelser. Han har fortalt os: »Jeg elsker dem, der elsker mig,« (Ordsp. 8:17), og »Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger.« (Joh. 14:15).

Fornylig fandtes der et billede i en avis af en kvinde med tårer strømmende ned ad kinderne, mens hun med kærlighed og inderlighed knugede det frie lands flag ind til sig, hvor hun netop var blevet borger. Denne rørende scene er blevet gentaget tusinder af gange i de senere år, når folk fra undertrykte lande har fundet et tilflugtssted i verdens frie lande. Men i hvert enkelt tilfælde var det nødvendigt, for disse

mennesker kunne få statsborgerskab og nyde det frie lands beskyttelse, at de var villige til at følge de love og vedtægter og efterleve de »bud og befalinger«, som vedkommende lande havde indført for opnåelse af statsborgerskab. Ikke et af disse mennesker opnåede sådanne privilegier og velsignelser ved ønsketænkning eller blot ved at udtrykke ønske derom.

For at opnå borgerret i Guds rige må vi kende og følge hans love og bud og befalinger. Han har gentagne gange understreget den kendsgerning ved sådanne udtalelser som »Min søn, glem ikke, hvad jeg har lært dig, dit hjerte tage vare på mine bud!« (Ordsp. 3:1), »Thi budet er en lygte, læren lys......« (Ordsp. 6:23).

En varm følelse af indre fred og sikkerhed kommer til dem, som oprigtigt bestræber sig på at gøre Herrens vilje og at holde hans bud og befalinger. Thi disse bud og befalinger er afgjort en lygte og et lys, der skinner og sikrer os frihed for undertrykkelse. De får os til at følge den sande kurs og forvisser os om de store velsignelser, som Herren lovede, da han sagde:

> »...... Vær tro og nidkær i at holde Guds bud, og jeg vil slutte dig i min kærligheds arme«. (L. & P. 6:20).

Der kan afgjort ikke være nogen større velsignelse end at vide, at Herren elsker os, og at dersom vi gør hans vilje, vil han omringe os med sine beskyttende arme.

KVINDELIG *hjælpeforening*

Lørdag aften den 14. marts kl. 19,00 afholdt Kvindelig Hjælpeforening i Aarhus gren fødselsdagsfest. Vi samledes i kirkesalen, hvor Kvindelig Hjælpeforenings præsidentinde, søster Jane Rudholt, bød alle hjertelig velkommen, hvorefter vi sang »Guds ånd som en ild«, og søster Karen Møller holdt bøn. Vi gik nedenunder til de festlig smykkede borde, der stod i påskens tegn med forårsblomster, kyllinger, smukt dekorerede æggeskaller og gule og lilla lys og bånd. Efter at broder Gram havde velsignet maden, blev der serveret en lille middag, der bestod af en dejlig sammenkogt ret med kartoffelmos og citronfromage. Efter bordet var ordet frit, og grenspræsidenten, broder Orla Nielsen, talte smukt for Kvindelig Hjælpeforening, og søster Jane Rudholt takkede for talen, og derefter talte søster Marie Christensen. Da der ikke var flere, der ønskede ordet, gik vi over til underholdningen, der var tilrettelagt af broder Hugo Buckhøj, som selv indledte med at synge

nogle sange, hvorefter missionærerne opførte forskellige sketches og sang nogle numre, og et af Kvindelig Hjælpeforenings medlemmer, fru Hilma Holst, citerede nogle meget smukke vers og fortalte en morsom historie, hvorefter broder Buckhøj sluttede programmet med at synge nogle sange. Aftenen sluttede med, at vi sang »Priser Profeten« og bøn ved søster Grethe Neergaard. Det var helt igennem en dejlig aften for de 40, der var tilstede, en aften man vil mindes med taknemlighed.

B. L.

PRIMARY

I L. & P. afsnit 42, vers 14 står der: »Og ånden skal gives jer ved troens bøn, og dersom I ikke modtager, skal I ikke undervise«. Hvordan kan vi modtage, hvis vi ikke beder om den hjælp, vi har brug for? Og hvordan kan vi undervise i evangeliet uden åndens vejledning? Er vi så intelligente, at vi kan klare det ved egen hjælp? Nej, det er vi ikke.

Alt for mange af os glemmer betydningen af formøderne, d. v. s. det lille korte møde, som holdes før hvert hovedmøde. Vigtigheden af at overvære dette formøde gælder ligesåvel for G.U.F.-funktionærer eller grensfunktionærer, som det gælder for Primary-funktionærer, vi trænger alle lige meget til åndens vejledning.

Formødet er ikke beregnet til planlægning af programmet, DET skal være gjort i forvejen ved et bestyrelsesmøde. Formødet har til formål at indgive funktionærerne den rette ånd, og dette kan bl. a. gøres ved oplæsning af et skriftsted. Desuden gennemgås planen for programmet og sidst, men ikke mindst, forener alle sig i bøn til vor himmelske Fader og beder Ham om hjælp og vejledning.
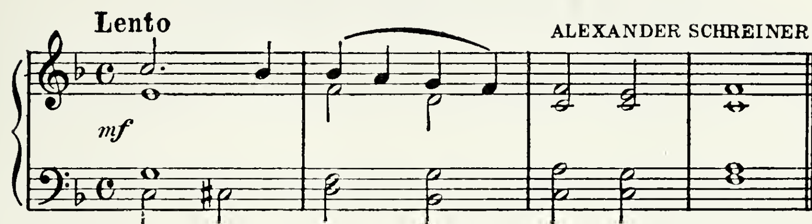
Lige så vigtige som formøder er bestyrelsesmøder og funktionærmøder. Som nævnt kan vi ikke planlægge programmet under formødet, det ville kun bringe forvirring og uorden og præge ånden i det efterfølgende møde. Planlægningsmøder og lignende møder må finde sted på et andet tidspunkt, hvor funktionærer eller bestyrelse kan mødes og under rolige forhold lægge et velgennemtænkt program, samt gennemgå de problemer, som opstår indenfor den pågældende organisation.

Rapporterne afslører i visse tilfælde en manglende forståelse af disse møders betydning, og jeg vil derfor henvise Dem til at læse, hvad Deres håndbog siger om disse møder.

HUSK, at vi kan ikke forlange at få vor himmelske Faders fulde hjælp i vort arbejde, hvis VI ikke til fulde er lydige imod Hans bud og befalinger.

Primarys Hovedbestyrelse.

SØNDAGSSKOLEN

Nadververs for maj:

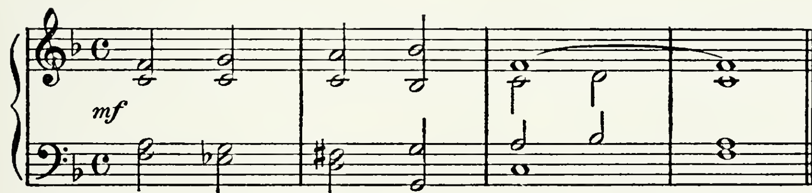
For Senior Søndagsskolen:

»*Jesus svarede dem: Jeg er livets brød. Den, som kommer til mig, skal ikke hungre; og den, som tror på mig, skal aldrig tørste*«.

(Johs. 6:35).

For Junior Søndagsskolen:

»*Ved nadverbordet lover vi at adlyde, elske og følge Jesus i ord og gerning.*« (Carol Cornwall).

Søndagsskolesang for maj 1959:

For Senior Søndagsskolen:

»*Jesus, du som elsker mig*«. (Nr. 104 i den nye sangbog).

For Junior Søndagsskolen:

»*Atter vi samles i skolen i dag*«. (Nr. 139 i den nye sangbog).

Søndagsskolesang for juni 1959:

For Senior og Junior Søndagsskolen:

»*Gode Gud og Fader*«. (Nr. 76 i den nye sangbog).

Husk

STÆVNET

i Odense

den 26., 27. og 28. juni 1959

Om at SMÆKKE DØRE i . . .

Hvis vi skulle give det følgende en overskrift, der kunne dækkes i een sætning, ville det være passende at kalde det: »At smække døre i«; men der er bare det ved at smække døre i, at nogle af dem ikke bliver åbnet igen, eller måske ikke lige med det samme, og undertiden aldrig, i det mindste ikke af dem, der smækker dem i. Derfor ville det være klogt ikke at smække døre i, i vrede eller når ens følelser er i oprør.

De fleste af os har det svært til tider, svære afgørelser, vanskelige problemer og krævende dage. Undertiden skuffer folk os, undertiden er det situationen eller omstændigheder, der skuffer os. Undertiden møder vi troløshed, falskhed og uærlighed og undertiden sorg. Og få, om nogen i det hele taget, lever deres liv uden vrede og uden at sige ting, de ikke burde have sagt. Og få, om nogen i det hele taget, lever deres liv uden nogensinde at handle overilet og gøre ting, de ville ønske, de ikke havde gjort - uden at træffe forhastede afgørelser. Hos børn kan vi se nogle, der i vrede handler forhastet, og i årene, der kommer efter, kan vi undertiden se tegn på den samme heftige og overilede beslutsomhed på forskellige måder og i forskellige grader. En eller anden lille ting, eller endog en større, går os imod, og vi handler måske straks impulsivt, i stedet for efter nøgtern og moden overvejelse.

De mennesker, der har haft stor modgang i form af en ulykke eller sygdom, eller som har mistet en af deres kære, træffer undertiden afgørelser af vidtrækkende betydning, inden følelserne har fået tid til at modnes. De beslutter at sælge alt, flytte eller forandre noget - måske forandre hele deres liv, inden nogle af de vigtigste faktorer er blevet fuldstændig klarlagt. Undertiden er mennesker, når de føler sig fornærmede og krænkede, forhastede og kortsynede og smækker døren i for deres egen lykke og største chance - måske for altid. Ingen er sig selv i vrede. Ingen er sig selv, når han føler sig krænket. Og det er sikrere at vente med afgørelser, der kan vente, til tiden har mildnet, til gemytterne har lagt sig, til det hele er klart, til perspektivet er kommet tilbage, til de virkelige resultater, til vi kan se de virkelige værdier igen, til dømmekraften dukker op og modnes. Vi burde tænke alvorligt over, hvad vi gør, før vi smækker døren i, før vi bryder broerne af, før vi saver den gren af, som vi sidder på. Afgørelser under akut sorg, afgørelser i vrede og afgørelser under pres er sandsynligvis mindre vel gennemtænkt og derfor ikke modne og sikre afgørelser.

(Apostel Richard L. Evans, »Det talte ord«, 17. august 1958).

Søndagsskolens Hovedbestyrelse.

FAMILIEAFTEN

Den 13-årige Dorrit Ljungstrøm, København, har i kirken holdt en tale om familieaftener, og da vi mener, den vil have interesse for »Stjernen«s læsere, bringer vi den hermed.

Hjemme hos os har vi familieaftener. Det har vi tit om lørdagen. Nogle dage i forvejen siger min far til en af os, om vi ikke vil forberede os til at lede en familieaften, d. v. s. at finde på noget vi skal lave.

Vi begynder vores familieaften med en sang og en bøn. Nogle gange fortæller vi så et vidnesbyrd eller en oplevelse, vi har haft, som har gjort indtryk på os. Så er der måske en, der spiller lidt klaver for os. Og det kan være, der er en, der læser i Mormons Bog, Bibelen eller en anden af Kirkens bøger. Og far læser højt af David Copperfield. Så slutter vi med sang og bøn.

Dette var blot et eksempel på en familieaften. Det eneste, som er fast, er, at vi åbner og slutter med sang og bøn, og at far læser højt.

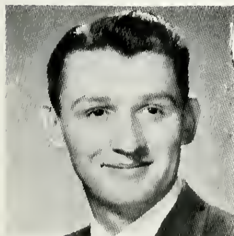
Jeg tror, at jeg roligt kan sige, at både Claus og jeg er meget glade for vores familieaftener.

Jeg synes, det er en god ting at have familieaftener; hvis man f. eks. har et problem, kan man roligt sige det, og hele familien kan snakke om det og måske på en eller anden måde hjælpe en og trøste en, hvis det er nødvendigt. Når vi har familieaftener, undgår vi lettere skænderier og mundhuggerier.

Familien er betydningsfuld, og vi sidste dages hellige lægger stor vægt på familiebåndene, fordi det ikke kun er her på jorden, men i al evighed det skal bevares. Familien er lykkeligst, når familiemedlemmerne samarbejder og tager hensyn til hinanden. Den familie, der leger sammen og arbejder sammen, er den lykkeligste, og både Claus og jeg synes, det er sjovt, at mor og far også kan lege med.

At vi alle må forstå familiens betydning, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Dorrit Ljungstrøm.

Eldon Stanley Hansen

MISSIONÆRANKOMSTER:

Med S.A.S. fra New York den 15. marts er *Eldon Stanley Hansen* fra Weston, Idaho, ankommet til den danske mission og beskikket til at arbejde i København.

Ældste Gary R. Christensen, der ankom den 10. marts, er beskikket til at arbejde i København.

Missonærafløsninger:

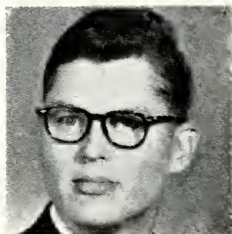
Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

11. april: *Gary Smith Hansen* fra Orem, Utah, efter sidst at have arbejdet på Bornholm.

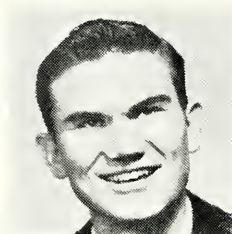
27. april: *Larry Christensen* fra Clearfield, Utah, efter sidst at have arbejdet som 2. rådgiver i missionspræsidentskabet.

28. april: *Kenneth W. Anderson* fra American Fork, Utah, efter sidst at have arbejdet i Randers.

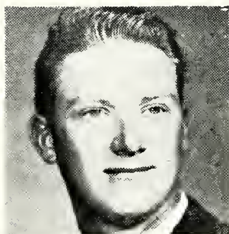
Frank S. Poulsen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i København.

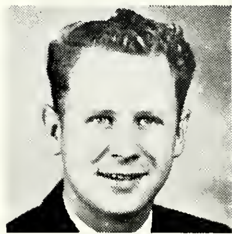
Gary Smith Hansen

Larry Christensen

Kenneth W. Anderson

Frank S. Poulsen

FØDSELSDDAGE:

AARHUS: Den 4. maj fylder søster Maren Lang 75 år. Hjertelig til lykke!

Den 19. maj fylder broder Vilhelm Poulsen 85 år. Hjertelig til lykke!

Den 22. maj fylder broder Niels Peter Thomassen 85 år. Hjertelig til lykke!

ESBJERG: Den 6. maj fylder søster Gertrud Brøcker Nielsen 60 år. Hjertelig til lykke!

Den 16. maj fylder broder Jens Christian Laurids Lundbæk 60 år. Hjertelig til lykke!

KØBENHAVN: Den 7. maj fylder søster Margrethe Henriette Møller Jensen 60 år. Hjertelig til lykke!

Den 8. maj fylder søster Victoria Tidemann Petersen 60 år. Hjertelig til lykke!

Den 19. maj fylder søster Skylda Hendriksen 70 år. Hjertelig til lykke!

Den 19. maj fylder søster Lydia Svendsen 85 år. Hjertelig til lykke!

Den 23. maj fylder broder Christian Larsen (Søborg-Larsen) 80 år. Hjertelig til lykke!

Den 24. maj fylder broder Niels Hendriksen 65 år. Hjertelig til lykke!

Den 29. maj fylder søster Klara Skiby 60 år. Hjertelig til lykke!

RANDERS: Den 9. maj fylder søster Johanne Sørensen 70 år. Hjertelig til lykke!

BRØNDERSLEV: Den 13. maj fylder broder Henry Chr. Thomsen 75 år. Hjertelig til lykke!

SLAGELSE: Den 31. maj fylder søster Ingeborg Nielsen, Flakkebjerg, 65 år. Hjertelig til lykke!

Sølvbryllup i U.S.A.: Tidligere grenspræsident i København, *Richard Gregersen og hustru, Eva Gregersen,* nu Salt Lake City, Utah, kan den 5. maj fejre deres sølvbryllup. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i U.S.A.: Tidligere missionær i den danske mission, *Harris N. Done,* viedes den 19. marts i Logan Templet til Margaret Jorgensen. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i U.S.A.: Tidligere missionær i den danske mission, *Allyn R. Mahoney,* vies den 8. maj i Salt Lake Templet til Connie Burgon. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Hilsen fra U.S.A.: Tidligere missionær i den danske mission, *Ivan R. Hansen* og familie, sender fra deres hjem i Salt Lake City, Utah, de venligste hilsener til søskende i Danmark, særlig i Ribe, Karlsgaarde, Esbjerg, Aalborg og København.

Dåb:	Døbt af:	Håndspålæggelse af:
AARHUS: 15. februar:		
Elsemarie Møller Jensen	Broder Orla Rode Nielsen	Broder Orla Rode Nielsen
HORSENS: 22. marts:		
Gudrun Drejer Iversen	Ældste John Milo Petersen	Ældste John Milo Petersen
John Drejer Iversen	Ældste John Milo Petersen	Ældste Kenneth Skousen
Jeanne Drejer Iversen	Ældste John Milo Petersen	Ældste Kenneth Skousen
AABENRAA: 1. marts:		
Elsa Eda Soll	Ældste J. Sherman Strate	Ældste Karl Keeler
Rose-Marie Schlaikjer	Ældste Gary Hudson	Ældste Karl Keeler
AALBORG: 28. februar:		
Elly Marie Larsen	Ældste Elray Pedersen	Ældste Elray Pedersen
ODENSE: 28. februar:		
Marianne Elsa Pedersen	Ældste Carl Wiberg	Ældste Spencer Greer

ORDINATIONER:	Til:	Ordineret af:
AALBORG: 2. marts:		
Niels Erik Thorlak Hansen	Diakon	Broder Eli Thorlak Hansen
AAHRUS: 15. februar.		
Hugo Buckhøj	Diakon	Broder Hans Christian Poulsen
22. februar:		
Willy Hjalmar Nielsen	Lærer	Broder Hans Hjort Rode Nielsen
HERNING: 8. marts:		
Henry Martinus Olsen	Præst	Broder Rudolf Brink
Carl Evald Christensen	Præst	Ældste Mack Jacobson
Verner Hansen	Lærer	Broder Thomas Hyldgård

DØDSFALD:

AMAGER: Den 2. januar døde broder Johan Figat Breum, 76 år gammel. Æret være broder Breums minde!

Den 3. april døde tidligere grenspræsident for Amager gren, broder John Lieberkind Pedersen, 30 år gammel, og blev begravet fra Amager grens kirkebygning på Kretavej den 8. april. Æret være broder Pedersens minde!

Missionærforflyttelser:	Dato:	Fra:	Til:
Inge Fanø	20. marts	København	Odense
Lois Christensen	20. marts	Odense	Hillerød
Betty Larsen	20. marts	Aarhus	Hillerød
J. Marion Nielsen	20. marts	København	Bornholm
Kurt Voss Nagel	20. marts	Bornholm	Kolding
Peter C. Knudsen	20. marts	Kolding	Færøerne
J. Chad Thorderson	20. marts	Frederikshavn	Herning
Gary M. Larsen	20. marts	Svendborg	Frederikshavn
Gary E. Dudley	20. marts	København	Næstved
Henrik Traden	20. marts	Næstved	Svendborg
Norman Hansen	30. marts	Færøerne	København
Donald Coleman	31. marts	Hjørring	Aarhus
Donald J. Black	31. marts	Hjørring	Esbjerg
John Milo Petersen	11. april	Horsens	København
Paul Douglas Fonnesbeck	11. april	København	Randers
Niel C. Anderson	11. april	Randers	Bornholm
Blaine Ashby	11. april	Odense	Vejle
Roger L. Olsen	11. april	København	Horsens
J. Charles Keller	11. april	Silkeborg	København
Gary Hudson	11. april	Aabenraa	København
M. David Jensen	11. april	København	Aabenraa
Parley Hansen	11. april	Vejle	Silkeborg
Spencer B. Greer	11. april	Odense	København